

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଅବିନାଶୀ ଉଷାନ ରତ୍ନ ତୁମକୁ ରାଜା କରିଦେଉଛି, ଏହା ଏକ ବିଶାଳ ସ୍କୁଲ, ଏଠାରେ ତୁମକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ, ଉଷାନ ରତ୍ନରେ ଝୁଲି ଭରିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ସମସ୍ତତଃକର ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାନ୍ତି ? ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥୀର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜର ମୁଣି ଭରପୁର କରି ଅନେକତଃକ ଦାନ କରିଥା’ନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତତଃକ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକତଃକର ଆଶୀର୍ବାଦ ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିରେ ଧନର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଉଷାନ ଧନ ଦ୍ଵାରା ଅନେକତଃକର କଲ୍ୟାଣ କରିଗଲା । ଖୁସିବାସିଆ ଏବଂ ଯୋଗୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବାବାତଃକର ନାମ ବିଶ୍ଵାସ କରିଥାନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାଣୀ ବାବା ବସି ରୁହାଣୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ଆଗରୁ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣିନଥିଲେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାତଃକର ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ଏବେ ଠିକ୍ ଲାଗୁଛି । ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଅପରିଚିତ କେହି ଘରକୁ ଫେରି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଉଷାନ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମିଳୁଛି ଓ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାତଃକ ତାହୁଁ କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ଅଗାଧ ଯେବେ ସମୟ ଆସିଲା ତେବେ ବାବା ଆସିଗଲେ । ଏବେ ନୂଆ-ନୂଆ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ପଦ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତର ହୋଇଯିବ । ଏତିକି ଫରକ ରହିଛି ଯେପରି ଏଠାକାର ରାଜା ଓ ରାଜା । ସେହିପରି ସେଠାରେ ରାଜା ଓ ରାଜା ରହିବେ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜେ ପତିତ ଥିଲ ସେଥିପାଇଁ ତାହୁଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଅନ୍ଧାରକାଳରେ ଏହା ବୁଝିବେ ରହେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ତାକୁ ସତତୋପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବେ ସତତୋପ୍ରାପ୍ତ କିପରି ହେବ—ଏହା ମଧ୍ୟ ସିତିରେ ବୁଝାଯାଇଛି । ଏହା ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ସ୍କୁଲ । ସ୍କୁଲରେ ରେଡିଷ୍ଟର ରଖାଯାଏ (ଗୁଡ୍, ବେଟର, ବେଷ୍ଟ) ଭଲ, ବହୁତ ଭଲ, ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ସେବାଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ମଧୁର ହୋଇଥାନ୍ତି ତାତଃକର ରେଡିଷ୍ଟର ବହୁତ ଭଲ ରହିଥାଏ । ରେଡିଷ୍ଟର ଭଲ ନଥିଲେ ସେ ଉଚ୍ଛ୍ଵଳିଥାନ୍ତେ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ପାଠପଢ଼ା, ଯୋଗ ଓ ଦୈବୀଗୁଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଶୁଦ୍ଧ ବରଣ୍ଡର ଥିଲୁ, ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବରଣ୍ଡର ହୋଇଛୁ । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରାହ୍ମଣତଃକର ସନ୍ତାନ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ, ଏକଥା ବହୁତ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେବେ ତୁମେ ବାବାତଃକ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣତଃକ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳର ଅଟୁ— ଏହି ନିଶା ମଧ୍ୟ ଚଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ଭୁଲିଯିବାରୁ ଏହି ନିଶା ଚଢ଼ିନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳର ଅଟୁ ପୁଣି ଦେବତା କୂଳର ହେବୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳ କିଏ ସ୍ଵାଧୀନ କଲେ ? ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ତୁମକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳକୁ ନେଇ ଆସୁଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣତଃକର ଏହି ଡିନାୟଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଛୋଟ କୂଳ ଅଟେ । ନିଜକୁ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭାବିଲେ ଦେବତା ମଧ୍ୟ ହେବ । ନିଜର ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗିଗଲେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣପଣିଆ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ଧନ୍ଦାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । କେତେ ଜଣତଃକ ଧନ୍ଦା ପ୍ରତି ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କାମ ପୂରା ହେଲା ପୁଣି ନିଦ କଥା । ସ୍ଥାନରେ ବସିଯାଅ । ତୁମ ପାଖରେ ବହୁତ ଭଲ ବ୍ୟାଦ ରହିଛି, ଏଥିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତଃକର ଚିତ୍ତ ଓ ଚିତ୍ତପୁରତୀ ଚିତ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା ଆମକୁ ଏପରି କରାଉଛନ୍ତି! ବାସ୍, ଏହା ହିଁ ମନମନାଭବ ଅଟେ । କାହାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଉଛି, କାହାର ହେଉନାହିଁ । ଏବେ ଭକ୍ତି ପୂରା ହେଉଛି । ଏବେ ବାବାତଃକ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ବେହଦର ବରଣା ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଖୁସି ଲାଗୁଛି । କିଏ ଅତି ବିଭୋର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତ’ କିଏ ବହୁତ କମ୍ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ ।

ଗୀତାର ଆଦି ଓ ଅନ୍ତରେ ମନମନାଭବ ଅକ୍ଷର ରହିଛି । ଏହା ସେହି ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ ଅଟେ । କେବଳ କୃଷ୍ଣତଃକ ନାମ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଆଦି ରହିଛି ସେସବୁ ଏହି ସମୟର ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେହି ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଦେହର ଅଭିମାନ ଛାଡ଼, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ବାବା ଆସିବା ମାତ୍ରକେ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ— ଦେବୀ-ଦେବତା ଧରମର ସ୍ଵାଧୀନ ଆମ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ହେଉଛି । ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵାଧୀନ ହେଉଛି । ଏଥିରେ ଲଜ୍ଜା ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା ଏବେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ରତା ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ସ୍ଵାଧୀନ ରହିବ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ବିକାର ଉପରେ ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ— ଆମେ କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଅବିକଳ

ଭାବେ ଯେପରି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲୁ, ଏବେ କରୁଛୁ । ଆମ ପାଇଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଘୁରିଚାଲିଛି । ସେଠାରେ ସୁନା ହିଁ ସୁନା ରହିବ । ଯାହା ଥିଲା ତାହା ପୁଣି ହେବ ଏଥିରେ ଦୃଢ଼ତର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ମାୟା ମରଚ୍ଛନ୍ଦରର ଖେଳ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି ନା । ଧୂସାନରେ ସୁନାର ଇଟା ଦେଖିଲେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ସୁନାର ମହଲ ଦେଖୁଛୁ । ସେଠାକାର ଜିନିଷ ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆଣିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର । ଉକ୍ତିରେ ତୁମେ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତୁମ ବିନା ଆରାମ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆସିଲେ ଆରାମ ହଜିଯାଉଛି ବାସ୍‌ ଯିବି, ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି, ତାକୁଛନ୍ତି । ଦୟା ଲାଗୁଛି ବାସ୍‌, ଯିବୁ । ଡ୍ରାମାରେ ସମସ୍ତ ହେଲେ ଖିଆଲ ଆସୁଛି— ବାସ୍‌ ଯିବି । ନାଟକ ଦେଖାନ୍ତି ବିଷ୍ଣୁ ଅବତରଣ । କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ଅବତରଣ ହୋଇନଥାଏ । ଦିନକୁ ଦିନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ତମୋଘରଧାନ ହୋଇଯାଉଛି । କିଛି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ଆତମା ପଡ଼ିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ପବିତ୍ର ହେଲେ ରାମରାଜ୍ୟ ହେବ । ରାମଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ଯେଉଁ ପୂଜା କରାଯାଉଛି ତାଙ୍କୁ ରାମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଶିବବାବା କହିବା ଶୋଭା ପାଉଛି । ଉକ୍ତିରେ କୌଣସି ରସ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ରସପାନ କରୁଛୁ । ବାବା ସାଞ୍ଚ୍‌ କହୁଛନ୍ତି— ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ପୁଣି ତୁମର ଆତମା ସେଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଚାଲିଯିବ । ସେଠାରେ ତୁମର ସାଥୀ ହେବି ନାହିଁ । ନିଜର ଅବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ତୁମର ଆତମା ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ, ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ । ଦେଖାନ୍ତି ସାଗରରେ ପିପ୍ପଳ ପତ୍ର ଉପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସିଲେ । ସାଗରର କଥା ନୁହେଁ । ଗର୍ଭରେ ବହୁତ ଆରାମରେ ରହିଥାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଗର୍ଭକୁ ଯାଉନାହିଁ । ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ମୁଁ ପିଲା ହେଉନାହିଁ । ମୋ ବଦଳରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସନ୍ତାନ ଭାବି ଖେଳାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉତ୍ଥାନ ଦେଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥରେ ନେଇଯିବି । ପୁଣି ତୁମକୁ ପଠାଇଦେବି । ଏହାପରେ ମୋର ପାର୍ଟି ଶେଷ । ଅଧାକଳ୍ପ କୌଣସି ପାର୍ଟି ନାହିଁ । ପୁଣି ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପାର୍ଟି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏହିପରି ଡ୍ରାମା ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ଥାନ ବୁଝିବା ଓ ବୁଝାଇବା ସହଜ ଅଟେ । ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇଲେ ଖୁସି ମିଳିବ ଓ ପଦ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ପାଇବ । ଏଠାରେ ବସି ଶୁଣୁଥିବାରୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ବାହାରକୁ ଯିବା ଦୃଢ଼ାରା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଦେଲ୍‌ ଟ୍ରାଉଟ୍‌ ରହିଥାନ୍ତି । କୌଣସି ନା କୌଣସି ଭୁଲ୍‌ କରମ କରି ଦେଲ୍‌ ଯାଇଥାନ୍ତି । ତୁମର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି । ଗର୍ଭରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯଦୃଢ଼ାରା ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ପାପ କରମ ନ କରନ୍ତି । ଆତମା ନିଜ ସାଥରେ ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଉଛି । କେହି ଛୋଟ ବୟସରୁ ପଣ୍ଡିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଲୋକେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆତମା ନିର୍ଲୋପ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଆତମା ନିର୍ଲୋପ ନୁହେଁ । ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ ସଂସ୍କାର ଆତମା ହିଁ ନେଇଯାଇଥାଏ । ତେବେ ଯାଇ କରମର ଭୋଗ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଉଛ, ତୁମେ ପାଠପଢ଼ି ପୁଣି ପଦ ପାଉଛ । ବାବା ସବୁ ଆତମାମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଅଳ୍ପ ରହିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ପଛରେ ଯିବେ । ସେହିମାନେ ରହିବେ ଯେଉଁମାନେ ପଛରେ ଯିବେ । ମାଳା ଅଟେ ନା । କରମଅନୁସାରେ ହୋଇ ଚାଲିବେ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବେ ସେ ସାଞ୍ଚ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ପଛରେ ଆସିବେ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କାହାର ଧାରଣା ହେଉଛି, କାହାର ହେଉନାହିଁ । ଅବସ୍ଥା ଏହିପରି ହେଲେ ପଦ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ମିଳିବ । ତୁମକୁ ଦୟାଳୁ, କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଡ୍ରାମା ହିଁ ଏହିପରି ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ଦୋଷ କାହାକୁ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେତିକି ପାଠ ପଢ଼ିଥିବ ସେତିକି ପଢ଼ିବ । ଅଧିକ ହେବ ନାହିଁ, ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଲେ ମଧ୍ୟ, କୌଣସି ଫରକ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଫରକ ସେତେବେଳେ ପଡ଼ିବ ଯେବେ କାହାକୁ ଶୁଣାଇବ । କରମଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ରହିଛନ୍ତି । କେଉଁଠି ରାଜା, କେଉଁଠି ରଜ୍‌କ! ଏହି ଅବିନାଶୀ ଉତ୍ଥାନ-ରତନ ରାଜା କରାଉଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥ ନ କଲେ ରଜ୍‌କ ହୋଇଯିବ । ଏହା ବେହଦର ସକ୍ତ ଅଟେ । ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ, ଦୃଢ଼ତା, ତୃତୀୟ ରହିଛି । ଉକ୍ତିରେ ପାଠପଢ଼ାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଓହ୍ଲାଇବାର କଥା ରହିଛି । ଚାକରକ୍ଷ ବହୁତ ରହିଛି । ଝାଞ୍ଜି ବଜାଇ ସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ତ' ଗାନ୍ତି ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭଜନ ଆଦି କିଛି ନାହିଁ । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ଉକ୍ତି କରିଛ । ଉକ୍ତିର କେତେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକ୍ଷତା ହେଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ପାର୍ଟି ରହିଛି । କେହି ପଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି, କେହି ଚଢ଼ୁଛନ୍ତି, କାହାର ଭାର୍ଷ ଉଚ୍ଚ, କାହାର ନିଚ୍ଚ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ବାବା ଏକାପରି କରାଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ମାଷ୍ଟରସ୍ । କୌଣସି ବଡ଼ ଲୋକ ଯଦି କହନ୍ତି ଫୁରସତ ନାହିଁ, କୁହ— ଘରକୁ ଯାଇ ପଢ଼ାଇବୁ ? କାରଣ ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଅହଂକାର ରହୁଛି । ଜଣଙ୍କୁ ନିଜର କରିଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ସେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ କହିବେ ଯେ ଏହି ଉତ୍ଥାନ ଭଲ, ତେବେ କହିବେ ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବରହମାକୁମାରୀଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱ ଲାଗିଗଲା, ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଭଲ ଭଲ କହୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଯୋଗର ଶକ୍ତି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଉତ୍ଥାନ ତରବାରୀରେ ଯୋଗର ଧାର ଆବଶ୍ୟକତା । ଖୁସିମଜା ଓ ଯୋଗୀ ହେଲେ ନାମ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକ୍ଷତା ହେବ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ' ରହିବେ । ରାଜଧାନୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଧାରଣା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ସ୍ଥାଦ କରିବ ସେତେ ସ୍ନେହ ରହିବ । ଆକର୍ଷଣ ହେବ । ଛୁଞ୍ଚି ଭଲ ଥିଲେ ତୁମ୍ଭଙ୍କ ଆକର୍ଷଣ କରିଥାଏ । କଳଙ୍କ ଲାଗିଥିଲେ ଆକର୍ଷଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଟେ । ତୁମେ ସାଞ୍ଚ୍‌ ହୋଇଗଲେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଆସିଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥାଦ ଦୃଢ଼ାରା ଜଟ୍‌କ ଛାଡ଼ିଯିବ ।

ଗାୟନ ରହିଛି— ଗୁରୁ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ (ବଲିହାରୀ ଗୁରୁ ଆପଣୀ...) ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଗୁରୁ ବରହମା, ଗୁରୁ ବିଷ୍ଣୁ... ସେ

ନିର୍ବନ୍ଧ କରାଉଥିବା ଗୁରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ନିର୍ବନ୍ଧ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସହିତ କରିଛ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ସହିତ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ବାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଦଲାଲତ୍ତକ ଚିତ୍ରର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ନିର୍ବନ୍ଧ ପକ୍କା ହୋଇଗଲେ ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ବାଦ କରିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ବ ଦଲାଲୀ ମିଳିଯାଉଛି । ନିର୍ବନ୍ଧର ମଧ୍ୟସ୍ବ ପାଉଣା ମିଳୁଛି ନା । ଦୃଷ୍ଟିଶୀଳରେ ପୁଣି ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ବରେ ପ୍ରବେଶ କରି, ଲୋନ ନେଉଥିବାରୁ ସେ ମଧ୍ୟସ୍ବ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ବ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେ ତୁମେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବ ସେତେ ତୁମକୁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର କଥା । ଅନ୍ଧକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଲେ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ । ପଇସାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମମ୍ମାତ୍ମକ ପାଖରେ ଯଦିଓ ଧନ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିଥିଲେ । ଡରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାର୍ଟ ରହିଛି । କୌଣସି ଧନବାନ ଧନ ଦେଇ, ମିଷ୍ଟୁକ୍ତିମ୍ବୁ ନିର୍ମାଣ କରାଇଲେ ଅନେକଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଯାଏ । ଭଲ ସାହୁକାରର ପଦ ମିଳିଯାଏ । ସାହୁକାରତ୍ମକ ପାଖରେ ଦାସ-ଦାସୀ ବହୁତ ରହିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ବରେ ସାହୁକାରତ୍ମକ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ରହିଥାଏ ପୁଣି ତାତ୍କାଳୀୟ ଲୋନ ନେଇଥାନ୍ତି । ସାହୁକାର ହେବା ମଧ୍ୟସ୍ବ ଭଲ ଗରୀବ ହିଁ ସାହୁକାର ହେଉଛନ୍ତି । ବାକି ସାହୁକାରତ୍ମକ ପାଖରେ ସାହାସ କାହିଁ! ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ତୁରନ୍ତ ସବୁ କିଛି ଦେଇଦେଲେ । କହନ୍ତି ହାତ ଯାହାର ଏହିପରି... (ଦାତା) ବାବା ପ୍ରବେଶ କରିବାରୁ ସବୁକିଛି ଛଡ଼ାଇଦେଲେ । କରାଚୀରେ ତୁମେ କିପରି ରହୁଥିଲ । ବଡ଼-ବଡ଼ ଘର, ମୋଟର, ବସ୍ ଆଦି ସବୁ କିଛି ଥିଲା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । କେତେ ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଉଚିତ— ଭଗବାନ ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି! ବାବା ତୁମକୁ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଧାରଣ କରୁନାହିଁ । ନେବାର ସାହସ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ମୁଣି ଭରିନିଅ । ଲୋକେ ଶତକରତ୍ମକ ଆଗରେ ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି—ମୁଣା ଭରିଦିଅ । ବାବା ଏଠାରେ ଅନେକଙ୍କର ମୁଣି ଭରୁଛନ୍ତି । ବାହାରକୁ ଯିବା ଦୃଢ଼ାଠା ଖାଲି ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ବହୁତ ବଡ଼ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛି । ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ଝୁଲି ଭରି ଦେଉଛି । ତଥାପି କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି ଯିଏ ନିଜର ମୁଣି ଭରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ଦାନ କରୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗନ୍ତି । ନଥିଲେ କ'ଣ ଦେବେ ?

ତୁମକୁ ୮୪ ଚକ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଓ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବାକି ଯୋଗରେ ମେହନତ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଅଛ । ମାୟା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଲଢ଼ୁଛ । ଫେଲ୍ ହେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏହା ବୁଦ୍ଧିର କଥା । ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ— ବାବା, ଆପଣ କେତେ ବୟା ଦେଉଛନ୍ତି । ଉଠି-ବସି ସାରା ଦିନ ଏହିକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ତେବେ ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ । ଯୋଗ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ଯୋଗ ଦୃଢ଼ାଠା ହିଁ ତୁମେ ବିଶ୍ରାନ୍ତ ପବିତ୍ର କରାଉଛ । ଜ୍ଞାନ ଅନୁସାରେ ତୁମେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ଏହି ପଇସା ଆଦି ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ବାକି ଏହି ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ସାଥରେ ଯିବ । ସେନ୍ସିବୁଲ୍ (ବୁଦ୍ଧିବାନ) ସନ୍ତାନ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବୟା ନେବୁ । ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ପଇସାକର ପଦ ପାଇବ । ଆରୁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ଏବଂ ଦୈନିକ ଗୋଟିଏ ଠିକ୍ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖବଂଶୀବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ— ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହ ବା ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦୃଢ଼ାଠା ନିଜର ଝୁଲି ଭରପୁର କରି ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣର ନିମିତ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହରେ ନିଜର ମୂଳ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ବାପଦାଦା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଞ୍ଚଟିଯାକ ବିକାରର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସଂକଳ୍ପ ବହୁତ ପିଲାଙ୍କ ଭିତରେ ଚାଲୁଛି । ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ଭିତରେ ମଧ୍ୟସ୍ବ କେବେ କେବେ ନିଜର ଗୁଣ ବା ବିଶେଷତାର ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜର ମୂଳ ଦୁର୍ବଳତା ବା ମୂଳ ସଂସ୍କାରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେହି ଦୁର୍ବଳତାକୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଆଧାରରେ ସଂଗ୍ରହ କରିଦେବା— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ନେହର ପ୍ରମାଣ । ସ୍ନେହ ବା ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସଂକଳ୍ପକୁ ମଧ୍ୟସ୍ବ ଅର୍ପଣ କରିଦେଇ ଆସାନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଂଗ୍ରହନ ଆସନରେ ସ୍ଥିତ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ମାନନୀୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***